

7 Φεβρουαρίου, 1992

(Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΣΟΥΛΟΦΤΑΣ,

Εφεσείων,

v.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ, (ΑΡ. 2)

Εφεσ(βλήτου).

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7481).

Πολιτική Δικονομία — Αίτηση για αναβολή της ακρόασης — Κατά πόσο ορθά απορρίφθηκε η αίτηση.

Την ημέρα που ήταν ορισμένη για ακρόαση αγωγή του εφεσίβλητου εναντίον του εφεσείοντα για ποσό ΛΚ3.000 οφειλόμενο δυνάμει επιταγής, ο εφεσείων απουσίαζε από το Δικαστήριο και ο δικηγόρος του ζήτησε αναβολή της υπόθεσης. Ο εφεσίβλητος έφερε ένσταση αναφέροντας ότι ο εφεσείων απουσίαζε από το Δικαστήριο διότι ελάμβανε μέρος στο γάλλο Κύπρου. Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για αναβολή αναφέροντας ότι με την απουσία του από το Δικαστήριο ο εφεσείων είχε επιλέξει να μην παρουσιασθεί και να μην υπερασπίσει τα δικαιώματά του ενώπιον του Δικαστηρίου. Μετά την απόρριψη του αιτήματος για αναβολή ο δικηγόρος του εφεσείοντα αποσύρθηκε με άδεια του Δικαστηρίου το οποίο άκουσε μαρτυρία και εξέδωσε απόφαση εναντίον του εφεσείοντα.

Αποφασίσθηκε ότι

α) Κατά πόσο θα δοθεί αναβολή ή όχι σε μια υπόθεση είναι θέμα άσκησης της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου, στην άσκηση της οποίας πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το δικαίωμα του κάθε διαδίκου να ακουσθεί η υπόθεση του μέσα σε εύλογο χρόνο που προβλέπεται από το άρθρο 30.2 του Συντάγματος και το αντίστοιχο άρθρο 6.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που κυρώθηκε από τον νόμο 39/62.

β) Στην προκειμένη περίπτωση όχι μόνο δεν υπήρχε εσφαλμένη άσκηση της διακριτικής ευχέρειας αλλά ούτε και διαφωνία με την προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστή. Ο εφεσείων με την επιλογή του να μην παρουσιασθεί στο Δικαστήριο είχε ο ίδιος στερήσει τον εαυτό του από το δικαίωμα να ακουσθεί και γι' αυτό ο ίδιος ευθυνόταν για τις συνέπειες.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Kranidiotis v. The Ship V/M AMOR (1980) 1 C.L.R. 297

The Kler (Cyprus) Ltd. v. Trencos Constructions Ltd (1981) 1 C.L.R. 30

- 5 *Αργυρού ν. Οργανισμού Χρηματοδότησεως Τράπεζας Κύπρου, (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 1*

Τουάρτα ν. Γιακινά (1962) 1 Α.Α.Δ. 198

Fatzita v. Fatzita (1968) 1 C.L.R. 210

Έφεση.

- 10 Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Φρ. Νικολαΐδης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου, 1987 (Αφ. Αγωγής 3378/87) με την οποία διατάχθηκε να πληρώσει στον ενάγοντα το ποσό των £3.000.- οφειλόμενο με επιταγή
- 15 πάνω στην Τράπεζα Κύπρου.

Δ. Σακράτους (κα), για τον εφεσέοντα.

Στ. Παύλου, για τον εφεσίβλητο.

- 20 Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ανέγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Το αντικείμενο της αγωγής ήταν η απαίτηση του εφεσίβλητου-ενάγοντα για ποσό £3.000.- οφειλόμενο με επιταγή πάνω στην Τράπεζα Κύπρου Λτδ., που εκδόθηκε στις 22 Δεκεμβρίου 1986, από τον εναγόμενο στο όνομα κάποιας Ανδρούλλας Παναγιώτου. Αυτή την οπισθογράφησε και την παρέδωσε σε κάποιο Ανδρέα Στυλιανίδη από
- 25 τη Λεμεσό και από τον οποίο ο εφεσίβλητος-ενάγοντας πήρε την πιο πάνω επιταγή έναντι, όπως υπήρχε ο ισχυρισμός στην έκθεση απαιτήσεως, καλού και νόμιμου ανταλλάγματος και έτσι έγινε κάτοχος της στην κανονική πορεία (holder in due course).

- 30 Η αγωγή καταχωρήθηκε στις 23 Ιουνίου 1987, με κλητήριο κάτω από τη Διαταγή 65 των περί Πολιτικής Δικονομίας Δικαστικών Κανονισμών. Ήλθε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστή στις 9 Ιουλίου και, αφού δόθηκαν

αθηνίες όπως καταχωρήθει έκθεση υπερασπίσεως εντός
 έξι ημερών, ορίστηκε για ακρόαση στις 26 Σεπτεμβρίου
 του ίδιου έτους. Πράγματι καταχωρήθηκε η υπεράσπιση
 στην οποία ο εναγόμενος αρνείτο την οφειλή και μεταξύ
 άλλων ισχυριζέτο ότι η επιταγή αυτή εκδόθηκε για σκο- 5
 πούς και/ή σε σχέση με χαρτοπαίγνιο.

Κατά την ημέρα της ακρόασεως ο εφεσελοντας-
 εναγόμενος δεν ήταν παρών και ο δικηγόρος του ζήτησε
 αναβολή στην οποία έφερε ένσταση ο εφεσίβλητος - ενά- 10
 γων υποδεικνύοντας ότι ο εναγόμενος βρισκετο στο
 Cyprus Rally. Ο πρωτόδικος Δικαστής απέρριψε την αίτη-
 ση για αναβολή και στο σκεπτικό της σύντομης απόφασης
 του αναφέρει ότι, "ο λόγος απουσίας του εναγόμενου δεν
 είναι τέτοιος που να δικαιολογείται η αιτουμένη αναβολή. 15
 Ο εναγόμενος επέλεξε να συμμετάσχει σε αυτοκινητιστι-
 κούς αγώνες αντί να παρουσιαστεί στο Δικαστήριο και να
 προστατεύσει τα συμφέροντα του. Αυτή ήταν η επιλογή
 που ο εναγόμενος έκανε ενώ είχε χρόνο στη διάθεση του
 να σκεφτεί και να αποφασίσει".

Μετά την απόρριψη της αίτησης για αναβολή, αποσύρ- 20
 θηκε, με άδεια του Δικαστηρίου, ο δικηγόρος του εφεσει-
 οντα-εναγομένου και το Δικαστήριο προχώρησε τότε στην
 ακρόαση της υποθέσεως και την έκδοση απόφασης υπέρ
 του ενάγοντα και εναντίον του εναγομένου για το ποσό
 των £3.000.- με έξοδα. 25

Εναντίον της απόφασης αυτής καταχωρήθηκε η παρού-
 σα έφεση, με την οποία προσβάλλεται η άσκηση της δια-
 κριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστή ως εσφαλμένη
 και ότι απέτυχε να λάβει δεόντως υπόψη και να εξετάσει 30
 και/ή έλαβε υπόψη λανθασμένα, τους λόγους επί των
 οποίων βασιζέτο η αίτηση αναβολής.

Το θέμα της αναβολής μιας υποθέσεως και των αρχών
 που το διέπουν έχει γίνει αντικείμενο σειράς αποφάσεων
 και είναι περιττό να τις επαναλάβουμε εδώ σε όλη τους
 την έκταση. Μεταξύ άλλων αναφορά μπορεί να γίνει στην 35
 υπόθεση *Krani diotis v. The Ship M/V AMOR* (1980)1
 C.L.R. 297 και *The Kier (Cyprus) Ltd., v. Trencos
 Constructions Ltd* (1981)1 C.L.R. 30. Στην τελευταία αυτή

- υπόθεση έχει λεχθεί ότι το ζήτημα κατά πόσο μια αναβολή θα δοθεί ή όχι είναι αναμφίβολα θέμα δικαστικής διακριτικής εξουσίας και σαν τέτοιο πρέπει να εξετάζεται με βάση τα συγκεκριμένα γεγονότα κάθε υποθέσεως και όχι αφηρημένα. Κατά πόσο μια αναβολή θα δοθεί ή όχι, πρέπει να εξετάζεται υπό το φως του δικαιώματος ενός διαδικου αιροάσεως της υποθέσεως του εντός ευλόγου χρόνου, που προστατεύεται από το άρθρο 30.2 του Συντάγματος και το αντίστοιχο άρθρο 6.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης
- 10 Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του 1950, που κυρώθηκε από τον Κυρωτικό Νόμο Αρ. 39 του 1962.

- Πρέπει δε να λεχθεί ότι το καθήκον για την εξασφάλιση του δικαιώματος που κατοχυρώνεται από το Άρθρο 30.2 του Συντάγματος βαρύνει σε μεγάλο βαθμό τις δικαστικές αρχές. Έχει επίσης λεχθεί ότι κατά κανόνα δεν δίνονται αναβολές αν υπάρχει κίνδυνος επηρεασμού των δικαιωμάτων των άλλων διαδικων. (Βλέπε *Αργυρού και άλλοι v. Οργανισμού Χρηματοδοτήσεως Τραπεζής Κύπρου*, Πολιτική Έφεση αρ. 7125, η απόφαση δόθηκε στις
- 20 24 Μαΐου 1988.) Περαιτέρω έχει λεχθεί ότι οι αναβολές προκαλούν τη δικαιολογημένη δυσαρέσκεια των διαδικων και των μαρτύρων και πρέπει να αποφεύγονται εκτός αν συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις (Βλέπε *Τσιάρτα και άλλος v. Γιατανά και άλλων* (1962) 1 Α.Α.Δ. 198, 208.) Τελικά έχει λεχθεί ότι οι Δικαστές δεν πρέπει να επιτρέπουν στους εαυτούς των να οδηγούνται σε τέτοιες ανεπιθύμητες καταστάσεις από τους δικηγόρους ή τους διαδικους. Η δικαστική λειτουργία δεν ενδιαφέρει μόνο το συγκεκριμένο διάδικο ή το δικηγόρο που τον αντιπροσωπεύει. Αποτελεί δημόσια λειτουργία γενικού ενδιαφέροντος. (Βλέπε *Fatsita v. Fatsita* (1988) 1 C.L.R. 210, 220.)
- 30

- Στην προκειμένη περίπτωση τα γεγονότα της υποθέσεως δείχνουν καθαρά ότι αδιαφορώντας ως προς το ποιά θα ήταν η δικαστική κρίση, ο εφεσελων-εναγόμενος αποφάσισε μόνος του και το πήρε ως δεδομένο, ότι η υπόθεση του ενάγοντος έπρεπε να αναβληθεί με μια της τελευταίας στιγμής αίτηση. Ήταν εσφαλμένη η προσέγγιση του και ορθός ο τρόπος αντιμετώπισεως του θέματος και ασκήσεως της διακριτικής εξουσίας του από τον Πρωτόδικο Δικαστή.
- 40

Είναι καθιερωμένη αρχή ότι το Δικαστήριο αυτό σαν Εφετείο δεν επεμβαίνει με την άσκηση της διακριτικής εξουσίας των πρωτόδικων Δικαστηρίων όταν αυτή έχει ασκηθεί σύμφωνα με το νόμο και με τρόπο που δείχνει ότι όλα τα απαραίτητα στοιχεία λήφθηκαν υπόψη. Το βάρος της αποδείξεως ότι ο πρωτόδικος Δικαστής άσκησε τη διακριτική του εξουσία εσφαλμένα ή ότι έλαβε υπόψη λανθασμένα στοιχεία που δεν έπρεπε να είχαν ληφθεί υπόψη είναι πάνω στους εφεσελόντες και εκτός εάν ικανοποιηθεί το Δικαστήριο τούτο ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο ενήργησε εσφαλμένα, η απόφαση του πρέπει να επικυρωθεί. Επίσης δεν επεμβαίνει έστω και αν το ίδιο θα μπορούσε πρωτόδικα να είχε ενεργήσει διαφορετικά.

Στην προκειμένη περίπτωση το Δικαστήριο δεν βρίσκει ότι υπήρξε εσφαλμένη άσκηση της διακριτικής ευχέρειας, αλλά ούτε και διαφωνεί με την προσέγγιση του πρωτόδικου Δικαστή. Η εσφαλμένη εντύπωση ότι οποιοσδήποτε διάδικος μπορεί να θεωρεί ως δεδομένο ότι τα Δικαστήρια είναι υπόχρεα να αναβάλουν την υπόθεση του για να ικανοποιούνται οι προσωπικές του διευθετήσεις και επιθυμίες, πρέπει να εξαληφθεί. Η ταχεία απονομή της δικαιοσύνης και ο έλεγχος των διαδικασιών για πραγμάτωση του στόχου αυτού, είναι στην τελευταία ανάλυση ευθύνη των Δικαστηρίων και η διακριτική εξουσία τους πρέπει να ασκείται με στόχο τη διατήρηση μιας ισορροπίας μεταξύ του καθιερωμένου δικαιώματος της εκδίκασης υποθέσεων εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος και του δικαιώματος ενός διαδίκου να ακουστεί. Εάν ένας διάδικος αποφασίσει να μη προσέλθει κατά τη δικάσιμο ημέρα χωρίς αποχρώντα και αναπόφευκτο λόγο με τον οποίο θα μπορούσε να πεισθεί ο Δικαστής να δώσει αναβολή, είναι ο ίδιος που επιλέγει να στερήσει τον εαυτό του του δικαιώματος να ακουστεί και γι αυτό πρέπει να ευθύνεται για τις συνέπειες.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.